

Ήταν στα 1806, όταν ο Άγγλος φυσικός, Τόμας Γιουνγκ, κατάφερε να ηχογραφήσει πάνω σε έναν κύλινδρο από κερί τον ήχο ενός πιρουιού. Ως εκεί όμως. Μισό αιώνα αργότερα (1857), ο Γάλλος Λεόν Σκοτ ντε Μαρτινβίλ χρησιμοποίησε μια μεμβράνη για να καταγράψει ήχους. Ούτε αυτός προχώρησε περισσότερο.

Ο επίσης Γάλλος, Σαρλ Κρος, γεννήθηκε στα 1842 και εξελίχθηκε σε μεγάλο ποιητή. Πλην όμως, το ανήσυχο μυαλό του αναζητούσε τρόπους επικοινωνίας με λογικά όντα σε άλλους πλανήτες. Ο Τόμας Άλβα Έντισον γεννήθηκε το 1847, στις ΗΠΑ. Με διαφορετικούς στόχους, και οι δυο τους εντρύφησαν στις ανακαλύψεις του Γιουνγκ και του ντε Μαρτινβίλ. Στα 1877, ο πρώτος στη Γαλλία κι ο δεύτερος στις ΗΠΑ, παρουσίασαν τις εφευρέσεις τους: Συσκευές που μπορούσαν να καταγράψουν αλλά και να αναπαράγουν ήχο. «Χλωμόφωνο» την είπε ο Κρος, που δεν κατάφερε να βρει χρηματοδότη. «Φωνόγραφο» ο Έντισον, που πλούτισε.

Βασικό εξάρτημα του φωνόγραφου ήταν ένας χειροκίνητος κύλινδρος με αλουμινόχαρτο πάνω στο οποίο μια βελόνα χάραζε τους παλμούς του ήχου. Δέκα χρόνια αργότερα (1887), το αλουμινόχαρτο αντικαταστάθηκε από κερί και ο κύλινδρος κινιόταν με ηλεκτρικό μοτέρ.

Ο επικίνδυνος ανταγωνιστής λεγόταν Έμιλ Μπέρλινερ. Το 1888, αντικατέστησε τον κύλινδρο με ένα δίσκο αλειμμένο με βερνίκι (γομαλάκα). Ήταν ο πρόγονος του βινυλίου. Ονόμασε τη συσκευή του «γραμμόφωνο». Το γνωστό μας «πικ απ». Ο «πόλεμος» ανάμεσά τους έληξε το 1913 με περιφανή νίκη του δίσκου. Οι μουσικοί μπορούσαν πια να πουλάνε τη δουλειά τους στα καταστήματα.

Στα 1931, ο Άγγλος φυσικός Άλαν Μπλουμλίν εφεύρε τη μέθοδο για την παραγωγή της «διπλής ακουστικής», που σήμερα τη λέμε «στερεοφωνική». Η ανακάλυψη του βινυλίου (1940) έφερε τη μεγάλη επανάσταση στους δίσκους. Η κάμψη ξεκίνησε στα 1982, όταν εμφανίστηκε το πρώτο CD. Όμως, στον 21^ο αιώνα, οι εραστές του βινυλίου πληθαίνουν και τα πικ απ ξεσκονίζονται και ξαναπαίζουν σε λειτουργία.

(Εθνος της Κυριακής, 30.8.2010) (τελευταία επεξεργασία, 26.10.2010)